

Matteüs 6 : 12

In Gods rijk zijn de burgers vrij

Lezen: Handelingen 6 : 8 – 15

Handelingen 7 : 54 – 8 : 1a

Tekst: Matteüs 6 : 12

Zingen: Opwekking 733

Zingen: Psalm 32 : 1 (na de wet)

Zingen: Psalm 103 : 4 en 9

Zingen: Projectlied couplet 2

Zingen: Gezang 157 (na de preek)

Lezen: Zondag 51

Zingen: Gezang 170

Zingen: Nieuw Liedboek 478

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus,

Je komt er niet los van

Al jaren twee vrienden, Karel en Dik. Bevriend door dik en dun.

Maar dat verandert. Ineens. **Karel** gooit een bal tegen de dure

Playstation 4 van Dik. Kapot. De spelcomputer was net nieuw.

Omdat hij niet binnen de verzekering valt, wordt er niets

vergoed. Karel kan zelf ook niet betalen. Hoe zal Dik dat oplossen? Hij lost het helemaal niet op. Hij **scheldt** Karel de huid vol, hij hoeft niet weer bij hem thuis te komen. Moet hij hem vergeven? Mooi niet. Hij zal zijn zo heel mooie blouse aan gort knippen. Kan Karel ook eens merken, hoe het voelt als er iets moois van hem kapot gemaakt wordt. Het is over met de vriendschap. Dat neem je dan wel de rest van je leven mee. Dik wordt er nog eens aan herinnerd, als hij Karel op een feestje ziet. Dat zijn lastige momenten. Het is sowieso niet leuk. Je bent wel een vriend kwijt. Het was vroeger niet voor niets je vriend. Hij was toch wel een fijne vent, met wie je dingen kon bepraten, waar je het verder met niemand over kon hebben. Jammer dan. Had hij maar niet zo stom moeten zijn. Het blijft een gemene streek. Vooral omdat Karel het expres had gedaan. Dat had Dik wel gevoeld. Hij was jaloers op zijn mooie Playstation. Dan ben je geen vriend meer. Toch?

Zo dragen mensen dingen bij zich. Iedereen maakt wel eens wat mee. Je bent teleurgesteld, voelt je bedrogen. Jouw beste vriendin heeft je vriendje afgepikt, jij bleef alleen achter. Eén

verkeerd woord...en het werd een drama in de familie. “Nee, wij komen al jaren niet meer bij onze ouders. Geen kijk op dat het nog weer goed komt”. We dragen allemaal een verleden mee. Er zijn altijd dingen waar je last van hebt, het blijft maar zeuren, in het ergste geval komt het nooit meer goed. Dat wordt een blijvende schaduw over je leven. Moet je daar nou 80 voor worden? Heeft God daarvoor mensen aan elkaar gegeven? Het was toch niet goed dat de mens alleen zou zijn? Hij wilde iets moois, met het samen, met vriendschap, gezin, verliefdheid en trouw. Maar ja, dat was voor de zondeval. Toen ging het nog goed tussen Adam en Eva. Dat is over. Het leven is ingewikkeld geworden. Tussen mensen. Ook met God. Hij moet toch wel teleurgesteld zijn in mensen. Er gebeuren de vreselijkste dingen. Elke dag moet voor de HERE nieuwe pijn doen. Wij leven met een verleden, wat Hij toch ook bij zich draagt. Zou God er soms ook niet los van komen? Dat is niet zo’n gekke gedachte. Mensen moeten Hem wel zó tegen vallen. Hij kan wel 100.000 keer reageren als Dik: die mensen komen mijn huis niet meer in. Als God dat doet, komt alles vast zitten. Maar

God deed wat anders. Hij heeft een weg geschapen, waardoor we lós komen van het verleden. Los van onze schuld. Hij heeft iets goeds uitgevonden. Vergeving. Hij leerde ons dat woord zeggen: Vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren. Vergeven, we mogen het elke dag zeggen, één keer, twee keer, tien keer zo vaak als nodig. Geweldig woord. We kijken er vanmorgen naar.

Vergeving maakt vrij

Jezus zegt tegen de gemeente in Nazareth: “De Geest van de Heer rust op mij, want Hij heeft mij gezalfd om aan gevangenen vrijlating bekend te maken” (Lukas 4 : 18). **Jezus** kwam op aarde. Om mensen vrij te maken. Daar past ook dit gebed in: vergeef ons onze schulden. Een moeilijk gebed. Op het moment dat je dit bid, zeg je: God het is niet best met mij. Je geeft toe dat je failliet bent. Let maar op: Jezus heeft het over onze schúlden. Het is niet zoiets van “foutje, bedankt”. Schuld maakt het je moeilijk. Je zit er zwaar in. Je staat diep rood. Je komt er niet uit. Om wanhopig van te worden, moedeloos. Het ligt als een steen op je maag. Geldschulden. Zondesschuld.

Die vrijlating, waar Jezus het over heeft, is hard nodig. Hij leeft tussen de mensen, en ziet ze voor zich: gevangenen. Mensen die vast zitten aan het verleden, onderdrukten, armen en blinden, mensen die treuren; mensen die iets hebben uitgehaald, wat ze nooit meer goed kunnen maken, een ongeluk met slachtoffers omdat jij zo onvoorzichtig reed, zondaars, mensen die zichzelf keihard tegenkomen, en die door kregen dat zij helemaal niet zo hoogstaand leven. Geen geslaagde mensen, die het fantastisch doen. Zij hebben alle redenen te denken: ik hoef bij God niet aan te komen, die heeft mij al lang voorzien. En bij mensen krijg ik ook geen aansluiting. Ik ben fout geweest en mensen die fout zijn geweest kunnen nooit meer goed worden. Eens een dief, is altijd een dief. Het is allemaal niet bemoedigend. Als je eerlijk bent, het is vast nog erger dan je denkt. Maar je stopt het weg. Je wilt er niet aan denken, wat je je kind hebt aangedaan. Zo kan een gevangenis er uit zien. En het ergste is: hoe kom je hier uit! De deuren zitten op slot. Het wordt nooit meer wat met je. De HEER vindt je vast een mislukkeling.

Nu mag ik je iets goeds zeggen, in de naam van Jezus: je hoeft niet depressief te worden. Niet jezelf verachten. **Want** Jezus geeft een open deur. Je kunt eruit komen. Ga door de deur van gebed. Bidden, vragen, smeken om vergeving. Dat is een verlossend woord. Vergeven, het betekent loslaten, achterlaten, vrijlaten, prijsgeven, met rust laten. Vergeving, een parel die aan alle kanten schittert. Het evangelie in één woord: vergeving. God laat jouw schuld achter zich, Hij werpt die achter zijn rug, en kijkt niet om. De schuld haalt God bij je weg; er is betaald. Niet piekeren, kom tot rust bij het kruis van Christus.

Misschien zeg je: dan hoef ik toch niet te bidden? Want God heeft al vergeven voor wij erom vragen. Wij zijn vergeven, voor altijd. We hoeven niet meer met de schuld en de zonde bezig te zijn. Wij leven in de staat van de genade. God staat garant voor een leven zonder zorgen. Vergeven hoort bij Hem, sommigen zeggen: het is zijn beroep. Maak je niet druk om wat je verkeerd deed. Dan hoeven ouders niet meer na te denken over wat ze hun kinderen aandeden, en kinderen niet meer over het verdriet

van hun ouders. Dan hoeven partners niet meer na te denken over hun ontrouw, en verkopers niet meer over hun bedrog. Want God vergeeft toch alles. Weet je hoe dat heet? Goedkope genade.

Maar Christus heeft duurbetaald. Het kostte Hem zijn leven. Toen had Hij ook wat. Een grote schat. Bij het kruis ligt het losgeld hoog opgetast. Daar moet je vandaag nog bij langs. Jezus leert ons hoe je dat doet. Bidden, zegt Hij, bidt om vergeving. Dat is nodig. Paulus had het nodig. Hij wist van die schat. Vergeving door Christus. Hij had zijn strijd, er gebeurde van alles wat dat niet door de beugel kon. Toch weer die schuld. En dan vond hij troost bij Jezus, die voor alle dagen en voor alle volken en voor heel de wereld vergeving had verdiend. Loslating, vrijlating. En het is niet: zolang de voorraad strekt. De schat raakt nooit op. Maar die schat mag je niet gebruiken als een hoofdkussen waar we ons onbekommerd op neer kunnen leggen. Je moet er wel om bidden: vergeef ons onze schulden. We hebben dit gebed net zo hard nodig als het gebed om ons dagelijks brood. Bid en merk: er kan geen zonde tegen Gods

genade op. Bid, want: “Je bent zondiger en gebrekkiger dan je durft te erkennen, en tegelijk meer geaccepteerd en geliefd dan je ooit hebt durven hopen”.

De knop gaat om

Als je zover bent, kom je aan de volgende woorden toe. “Zoals ook wij hebben vergeven wie ons iets schuldig was”. Kun jij nu geduld opbrengen met anderen? Zou Dik kunnen zeggen: ik vind het nog steeds heel erg jammer van die Playstation. Ik blijf het gemeen vinden van Karel, zijn jaloezie vind ik irritant. Maar ik kan niet boos op hem blijven. Als iemand zo iets doet, dan zit ie vast niet lekker in zijn vel, eigenlijk is het sneu en moet ik medelijden hebben. Misschien had Karel thuis wel net grote problemen. We moeten het weer goed maken. Eerder raakte hij zijn vriend kwijt, vond het lastig hem tegen te komen op een feestje. Dat wordt anders. Nu kan hij zijn vriend terug krijgen, en misschien worden ze betere vrienden dan eerst. Wel knap van Dik, als hij dit kan.

Ik moet aan **Stefanus** denken. Diaken in de gemeente van Jeruzalem, vertelde aan iedereen van de Here Jezus. Mensen konden dat niet hebben. Ze werden woest, gingen ruziemaken, maakten hem verdacht, vertelden foute dingen over hem. Ze hitsten het volk tegen hem op, zorgden dat hij een slechte naam kreeg. Ze schakelden bij de rechtbank valse getuigen in. Ze probeerden hem kapot te maken. Wat moet Stefanus het moeilijk gehad hebben. Het was één leugenachtige bende toen in Jeruzalem. Dan de preek van Stefanus. Rechters die steeds bozer worden. Tot ze aan het eind ontploffen van woede. Ze slepen Stefanus buiten de poorten van de stad, en stenigen hem. Zonder vorm van proces, in een volksgericht maken ze korte metten met de arme man. Gemarteld wordt hij, ze stenigen hem dood. Eén schreeuwend onrecht!

Terwijl de stenen door de lucht vlogen, en hij bloedend op zijn knieën viel, riep hij luidkeels, iedereen moest het horen: “Heer, reken hun deze zonde niet aan”. Dat lijkt op het gebed van Jezus aan het kruis: “Vader, vergeef het hun want zij weten niet wat ze doen”. Stefanus bidt om vergeving voor die bende

woeste mensen om hem heen. Dat zou je niet verwachten. Eerder iets als: “God, vergeet het niet. Breng het in rekening, als het oordeel komt. Laat hen voelen, hoe fout ze zitten!” Dat zou je snappen. Maar Stefanus zegt dus iets anders. “Reken hun deze zonde niet aan”. Dat hij dit kan. Hij ziet Jezus, de opperrechter aan Gods rechterhand staan. Hij kijkt met een verheerlijkte glans in de ogen van de Heiland. Hij geeft zijn leven weg, als hij weet dat hij sterven moet: “Heer Jezus, ontvang mijn geest”. Deze arme gevangene, omringd door een woeste menigte...ís niet gevangen. Er staat een deur wijd open. De hemelpoort, hij kijkt er door heen. Hij gáát er doorheen. Hij is vrij. Eeuwig vrij. De gevangenen zijn de mensen om hem heen. Mensen die vast zitten in hun woede, in ongeloof en misverstand. Hij wil het niet: dat die mensen dit hun hele leven mee dragen. Dat ze gevangen blijven tot aan het oordeel toe, dat eens over hen komt. Heer, reken hun deze zonde niet toe. Dit mag zo niet doorgaan. Hier moet een einde aan komen. Deze mensen zijn in nood. Heer, haal ze eruit. De knop moet om!

Stefanus ziet de deur voor zich al open. Hij bidt een gebed om bekering. Heer, gun hen een nieuw begin. Dat gebed is verhoord. Saulus stond er bij. Hij vond het prima, de moord op Stefanus. Heel goed. Maar een hoofdstuk later gaat de knop om. Saulus wordt Paulus. De Heer heeft hem op de zonde niet vast gepind, Saulus maakt een nieuwe start.

“Zoals ook wij hebben vergeven, wie ons iets schuldig is”.

Moeilijk? Onmogelijk in sommige gevallen? Je kijkt die ander er nog steeds op aan. Je kunt het niet vergeten. Stefanus zou het begrijpen. Maar hij zou ook vragen: heb jij een open deur? Zie jij de poort naar de hemel wijd open staan? Komt daar jouw kracht vandaan.

Vergeet niet, wát je bidt. Reken het hem of haar niet toe. Je bidt: Heer, laat hem ophouden met dat oude leven. Laat er een eind aan komen. Het is zonde, het is verschrikkelijk. Laat hem daar niet in vast zitten. Haal hem eruit! Want zoals hij altijd was, mag het niet langer. Maak hem los van zijn zonden, laat hem opnieuw beginnen. Het gebed om vergeving maakt de zonde niet klein, maar neemt die serieus.

En het nieuwe begin, dat kan. Saulus werd Paulus. Je hoeft niet eindeloos vast te zitten in het kwaad. Je hoeft niet steeds in de karresporen van de zonde te gaan. Je hoeft niet te blijven hangen in je verslaving. Je kunt aan games verslaafd zijn, zo...dat er van je studie op school weinig terecht komt. Het regent slechte cijfers. Dan moet de knop om, en het kan, ik weet dat het gebeurt: de knop gáát om. Je kunt weg komen uit een verslavende gewoonte. De zonde zit hem waarschijnlijk niet in het spel, maar in de verslaving. Je hebt vergeving nodig. Dat God je losmaakt. Jou helpt om achter je te laten, wat weg moet uit je leven. Wie als hopeloos mens te boek staat, kan een prachtig mens worden. **Onze** toekomst ligt niet vast in onze afkomst. Zeg niet: wie voor een dubbeltje is geboren wordt nooit een kwartje. Het is mogelijk te breken met het oude, en te bouwen aan iets nieuws. Vernieuwing ligt in het verlengde van vergeving. Vergeving maakt vrij.

Een vrij leven. Wie zou dat niet willen. Wij zijn van Christus. Hij bad: "Vader, vergeef het hun, want ze weten niet wat ze doen".

Zoek bij Hem uw kracht om te bidden: "Vergeef ons onze

schulden, zoals ook wij hebben vergeven wie ons iets schuldig zijn”. Leef zoals je bidt. Dan leef je vrij! Amen.